

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

CAL POTENCIAR EL SENTIT
COMÚ EN LA DEFENSA DE
LA LLIBERTAT CIUTADANA

Josep Cullell
Mirambell

Membre del
Col·lectiu Drassanes

La columna

Joan
Rueda

La protesta és violència?

Des del moment en què el Regne d'Espanya es va dotar d'una constitució parlamentària anomenada democràtica, vam entrar en una contradicció: què era primer, la llibertat o les regles de joc judicials i penals? Els demòcrates, en la lluita contra el franquisme, sabíem que la negació de la llibertat era un motiu clar d'imposició que havíem de combatre amb qualsevol forma de lluita, incloent-hi la lluita armada.

ARA, AMB LA DEMOCRÀCIA parlamentària i constitucional, la confusió s'ha generalitzat i la defensa legítima de la llibertat està subjecta a les lleis juridicopenals, com ara les antiterroristes o la llei mordassa. Les opinions establertes en les tertúlies mediàtiques ens inclinen a decidir què està bé i què no. Són poques, però, les opinions que volen diferenciar-se de les oficialistes, i això em preocupa, perquè hi pot haver un cert rentat de cervell ciutadà que allunyi dels veritables valors democràtics. El Col·lectiu Drassanes intenta, cada setmana a *L'illa de Robinson*, aportar una visió diferent.

DE FET, LA JUSTÍCIA HAURIA d'establir un concepte de llibertat en què les accions ciutadanes per reivindicar justícia social fossin un valor, i no un delictes.

AQUESTA REFLEXIÓ VE A RAÓ de la sentència del Tribunal Suprem espanyol sobre els fets del Parlament i la condemna a tres anys de presó d'algunes de les persones que hi van participar. El debat s'ha centrat a discutir si la sentència és justa, la qual cosa crec que és simplista i cínica. Per fer-ne una valoració justa, cal tenir en compte el context. No es va impedir l'entrada dels diputats al Parlament i prou, sinó que es va fer una acció ciutadana per intentar frenar simbòlicament la votació d'uns pressupostos que havien de comportar unes retallades socials molt importants que van afectar, i afecten encara, les persones més vulnerables. A més, veníem del desallotjament de la plaça de Catalunya, on la policia va actuar de manera especialment contundent, una contundència que no va utilitzar mai la societat civil.

AIXÍ DONCS, LES PROTESTES SOCIALS, ex-

Les protestes socials, expressades sense causar danys físics, avui són considerades violència i, per tant, delictes

pressades sense causar danys físics, avui són considerades violència i, per tant, delictes.

AIXÒ ENS HA DE FER PENSAR que el procés engegat per assolir una república catalana independent no pot estar basat, mimèticament, en models constitucionals que permetin el desgavell social que el model econòmic actual comporta. Les causes de la violència les hauríem de buscar, també, en la corrupció, en la pobresa, en les enormes desigualtats... però, en canvi, preferim considerar-les mals menors. Les noves lleis de la Catalunya independent s'han de basar en el respecte i en la igualtat i, sobretot, han de fugir dels tics dels models econòmic, social i judicial actuals.

EL NOU PAÍS, PER TANT, ha de plantejar-se que no hi pot haver lleis que impedeixin les llibertats dels ciutadans; al contrari, hem de construir valors que potenciïn la implicació ciutadana. Davant les injustícies de les estructures politico-socials del poder i la seva repressió desmesurada, ens cal potenciar el sentit comú en la defensa de la llibertat ciutadana. El repte és important, perquè vol dir que la ciutadania ha de poder protestar activament si els representants polítics no actuen d'acord amb les necessitats de la població.

Abdeslam Tanyaoui

Sabia qui era i hi havia coincidit alguna vegada, però vaig conèixer, de veritat, l'Abdeslam Tanyaoui el juliol del 1999. Ell era el secretari de l'Associació Cultural Musulmana de Terrassa, i, sobretot, una persona entregada en cos i ànima a la integració de la gran comunitat musulmana que vivia i viu a Terrassa. El juliol de 1999 la ciutat va ser protagonista d'un esclat racista que va enviar gent a l'hospital i a la presó. Però, sobretot, que va obrir ferides que mai s'han tancat del tot. En els dies posteriors als incidents, es van prendre algunes decisions, sota el testimoni de l'alcalde de llavors, Manuel Royes, i el conseller de Benestar Social, Antoni Comas. Seria injust dir que no s'ha fet feina, perquè se n'ha fet molta, sobretot en el camp urbanístic. Però, per exemple, també es va decidir que membres de la comunitat mu-

Des de la principal entitat musulmana de Terrassa treballava per la integració sense pèls a la llengua

sulmana serien a l'associació de veïns o a les associacions de mares i pares. Busquin els seus noms a les llistes...

L'Abdeslam, però, ho tenia clar. La feina s'ha de fer en les dues direccions. Cal evitar actituds racistes com les que s'han donat en més d'una ocasió des de llavors a Ca n'Anglada, però també, com recordava, cal una obertura, un cercar el contacte de la comunitat musulmana. No tenia pèls a la llengua. L'any 1999, l'Abdeslam feia mesos que avisava que la situació a Ca n'Anglada s'estava enrarint i que hi col·laborava l'actuació d'un grup de joves de la seva comunitat a la plaça de Ca n'Anglada. De fet, en un bar on es traficava amb drogues. La resposta municipal va ser no actuar per no ser acusats de racisme. I va passar el que va passar. Fa uns dies, Terrassa ha tornat a ser notícia negativa per la desarticulació d'una xarxa gihadista. No dubto de la feina que fan les múltiples entitats musulmanes que hi ha a la ciutat actualment –dubto més de les no musulmanes...– però vindico la figura de gent com l'Abdeslam, desaparegut l'any 2002, com a fonamental per crear els enllaços necessaris per a una bona convivència.

EL
DIBUIX

Fer

